

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 26 maja 2016 r.*

Sprawa C-218/15

**Postępowanie karne
przeciwko**
Gianpaolowi Paolettiemu i in.

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso, Włochy)]

Odesłanie prejudycjalne — Prawa podstawowe — Retroaktywne stosowanie względniejszej ustawy karnej — Skutek przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej dla popełnionego przed przystąpieniem przestępstwa polegającego na działaniu ułatwiającym nielegalną imigrację na terytorium Włoch

1. W niniejszej sprawie Trybunał musi zbadać, jaki skutek dla przestępstwa polegającego na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu obywateli Rumunii na terytorium Włoch miało przystąpienie Rumunii do Unii Europejskiej, w sytuacji gdy takie przestępstwo popełniono przed tym przystąpieniem. Ścisłej rzecz ujmując – Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso, Włochy) dąży do ustalenia, czy wspomniane przystąpienie, które nastąpiło po popełnieniu przestępstwa polegającego na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu na terytorium Włoch, a przed osądzeniem jego sprawcy, skutkowało abolicją tego przestępstwa.
2. W niniejszej opinii wyjaśnię, dlaczego uważam, że przystąpienie państwa członkowskiego do Unii po tym, jak popełnione zostało przestępstwo polegające na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu obywateli tego państwa na terytorium państwa członkowskiego, a przed osądzeniem sprawcy tego przestępstwa, nie skutkuje jego abolicją.

I – Ramy prawne

A – Prawo Unii

3. Artykuł 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej** stanowi:

„Nikt nie może zostać skazany za popełnienie czynu polegającego na działaniu lub zaniechaniu, który według prawa krajowego lub prawa międzynarodowego nie stanowił czynu zabronionego pod groźbą kary w czasie jego popełnienia. Nie wymierza się również kary surowszej od tej, którą można było wymierzyć w czasie, gdy czyn zabroniony pod groźbą kary został popełniony. Jeśli ustawa, która weszła w życie po popełnieniu czynu zabronionego pod groźbą kary, przewiduje karę łagodniejszą, ta właśnie kara ma zastosowanie”.

* Język oryginału: francuski.

** Zwanej dalej „kartą”.

4. Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu^{***} przewiduje, że każde państwo członkowskie przyjmie właściwe sankcje wobec „każdej osoby, która umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego we wjeździe lub tranzycie przez terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem przepisów dotyczących wjazdu lub tranzytu cudzoziemców” oraz „każdej osoby, która dla korzyści finansowych umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego w zamieszkaniu na terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem przepisów dotyczących pobytu cudzoziemców”.

5. Decyzja ramowa Rady 2002/946/WSiSW z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu^{****} przewiduje w art. 1 ust. 1: „[k]ażde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że naruszenia zdefiniowane w art. 1 i 2 dyrektywy 2002/90[...] podlegają skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które mogą pociągać za sobą ekstradycję”. Artykuł 1 ust. 2 tej decyzji ramowej wskazuje, że gdzie jest to właściwe, karom określonym w ust. 1 może towarzyszyć wydalenie.

B – Prawo włoskie

6. Artykuł 25 akapit drugi konstytucji wskazuje, że nikt nie może zostać ukarany inaczej aniżeli na podstawie ustawy, która weszła w życie przed popełnieniem czynu.

7. Artykuł 2 akapit pierwszy codice penale (kodeksu karnego) przewiduje, że nikt nie może zostać ukarany za czyn, który w chwili jego popełnienia nie był przez ustawę uznany za przestępstwo. Zgodnie z art. 2 akapit drugi tego kodeksu nikt nie może zostać ukarany za czyn, który według ustawy późniejszej nie stanowi przestępstwa. Jeżeli doszło do skazania, nie zostaje ono wykonane i nie powstają skutki karne.

8. Artykuł 12 ust. 3 lit. a) i d) decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell'immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (dekretu ustawodawczego nr 286, ujednociającego przepisy dotyczące imigracji i statusu cudzoziemca), z dnia 25 lipca 1998 r.^{*****}, zmienionego ustawą nr 94 z dnia 15 lipca 2009 r.^{*****}, przewiduje, że – z wyjątkiem czynów stanowiących bardziej poważne przestępstwa – kto, z naruszeniem niniejszych ujednoczonych przepisów, wspiera, kieruje, organizuje, finansuje albo dokonuje przewozu cudzoziemców we Włoszech albo dopuszcza się innych czynów zmierzających do umożliwienia im nielegalnego wjazdu na terytorium Włoch albo innego państwa, którego nie są obywatelami albo w którym nie posiadają karty stałego rezydenta, podlega karze od 5 do 15 lat pozbawienia wolności oraz grzywnie w wysokości 15 000 EUR w odniesieniu do każdej osoby, gdy czyny te wiążą się z nielegalnym wjazdem lub nielegalnym przebywaniem na terytorium Włoch co najmniej pięciu osób albo gdy czynów tych dopuściły się co najmniej trzy osoby działające wspólnie albo z wykorzystaniem międzynarodowych usług transportowych lub podrobionych albo przerobionych dokumentów albo dokumentów uzyskanych w każdym razie nielegalnie.

9. Artykuł 12 ust. 3a dekretu nr 286/1998 wskazuje, że jeśli czyny, o których mowa w ust. 3 tego artykułu wyczerpują znamiona dwóch lub więcej hipotez określonych w lit. a)–e) wspomnianego ust. 3, wymiar kary przewidziany w tym ustępie ulega zwiększeniu.

^{***} Dz.U. 2002, L 328, s. 17.

^{****} Dz.U. 2002, L 328, s. 1.

^{*****} Dodatek zwykły do GURI nr 191, z dnia 18 sierpnia 1998 r.

^{*****} GURI nr 170 z dnia 24 lipca 2009 r., zwany dalej „dekretem ustawodawczym nr 286/1998”.

II – Ramy faktyczne

10. Przeciwno Gianpaolowi Paolettiemu oraz innym osobom toczy się postępowanie w przedmiocie zwłaszcza umożliwienia przez nich nielegalnego wjazdu 30 obywateli rumuńskich, w okresie przed przystąpieniem Rumunii do Unii. Zarzuca się im w szczególności, że w celu uzyskania korzyści z intensywnego i ciągłego wykorzystania taniej siły roboczej składającej się z cudzoziemców dopuścili się umyślnego i noszącego znamiona oszustwa obejścia przepisów normujących przepływ pracowników będących cudzoziemcami – czynów noszących znamiona przestępstwa, o którym mowa w art. 12 ust. 3 i 3a dekretu ustawodawczego nr 286/1998.

11. Sąd odsyłający uściśla przy tym, że oskarżeni utworzyli w Pescarze (Włochy) spółkę Oma Srl, będącą fikcyjnym oddziałem spółki Api Construction SRL, której siedziba znajduje się w Bukareszcie (Rumunia). Direzione Provinciale del Lavoro di Pescara (dyrekcja do spraw pracowniczych prowincji Pescara, Włochy) wydała na wniosek oskarżonych pozwolenia na pracę, a następnie odpowiadające im pozwolenia na pobyt na terytorium Włoch dla 30 pracowników rumuńskich na podstawie art. 27 ust. 1 lit. g) dekretu ustawodawczego nr 286/1998, który zezwala na czasowe przyjęcie – na wniosek pracodawcy i poza określoną liczbą pracowników będących cudzoziemcami przewidzianą na mocy ustawy – pracowników zatrudnionych przez organizacje i przedsiębiorstwa działające na terytorium Włoch w celu wypełnienia określonych funkcji albo realizacji konkretnych zadań, na czas ograniczony albo na czas z góry określony.

III – Pytania prejudycjalne

12. Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso), mając wątpliwości, jakiej wykładni prawa Unii należy dokonać, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy art. 1 [Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.*****], art. 49 karty [...] i art. 6 TUE należy interpretować w ten sposób, że przystąpienie Rumunii do Unii [...] w dniu 1 stycznia 2007 r. spowodowało abolicję przestępstwa przewidzianego w art. 12 rozporządzenia ustawodawczego nr 286/1998 [...] i karanego na jego podstawie, który to przepis dotyczy działania ułatwiającego imigrację i pobyt obywateli Rumunii na terytorium Włoch?
- 2) Czy powyższe przepisy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może stosować zasady działania wstecz przepisu względniejszego (in mitius) w stosunku do osób, które przed dniem 1 stycznia 2007 r. (lub innym późniejszym dniem, w którym traktat zaczął w pełni obowiązywać), kiedy to skuteczne stało się przystąpienie Rumunii do Unii, naruszyły art. 12 rozporządzenia ustawodawczego nr 286/1998 [...] z powodu działań ułatwiających imigrację obywateli Rumunii, który to czyn przestał być przestępstwem od dnia 1 stycznia 2007 r.?”

IV – Analiza rzecznika generalnego

13. Poprzez postawione pytania sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 7 ETPC, art. 49 karty oraz art. 6 TUE należy interpretować w ten sposób, że przystąpienie Rumunii do Unii skutkuje abolicją przestępstwa polegającego na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu obywateli Rumunii na terytorium Włoch, w sytuacji gdy po popełnieniu tego przestępstwa, a przed osądzeniem jego sprawcy, obywatele rumuńscy nabyli obywatelstwo Unii.

***** Zwanej dalej „ETPC”.

14. Rząd włoski uważa, że pytania te są niedopuszczalne, gdyż odnośne włoskie przepisy karne, a mianowicie przepisy dotyczące odpowiedzialności karnej za ułatwianie nielegalnego wjazdu cudzoziemców na terytorium Włoch, nie są objęte zakresem stosowania prawa Unii. Rząd włoski twierdzi, że ściganie w trybie karnym, który jest zarezerwowany dla działań ułatwiających nielegalną imigrację cudzoziemców, nie jest normowane prawem Unii. Zatem ustawodawstwo włoskie mające znaczenie w niniejszej sprawie nie stanowi wdrożenia prawa Unii przez Republikę Włoską, w związku z czym karta nie znajduje zastosowania.

15. Jak słusznie przypomina Komisja Europejska, art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/90 przewiduje, że każde państwo członkowskie przyjmie właściwe sankcje wobec każdej osoby, która umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego we wjeździe na terytorium państwa członkowskiego lub w transycie przez to terytorium z naruszeniem przepisów tego państwa dotyczących wjazdu lub tranzytu cudzoziemców oraz wobec każdej osoby, która dla korzyści finansowych umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego w pobycie na terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem przepisów tego państwa dotyczących pobytu cudzoziemców. Ponadto zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/946 każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, by przestępstwa zdefiniowane w art. 1 i 2 dyrektywy 2002/90 podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które mogą pociągać za sobą ekstradycję.

16. Należy stwierdzić, że mające znaczenie w niniejszej sprawie ustawodawstwo włoskie ma na celu właśnie wywiązanie się ze zobowiązań, które wynikają z prawa Unii, a w związku z tym jego wdrożenie.

17. W konsekwencji nie budzi wątpliwości, że karta ma zastosowanie w sporze rozpatrywanym w postępowaniu głównym.

18. Jeśli chodzi o pytanie postawione przez sąd odsyłający, można uzyskać na nie odpowiedź poprzez dokonanie analizy dotyczącej znamion przestępstwa, a tutaj – w szczególności dotyczącej dwóch z nich, a mianowicie znamion ustawowych i znamion strony przedmiotowej.

19. Jeśli chodzi o znamiona ustawowe, zgodnie z powszechnie uznaną zasadą przestępstwo karne czerpie swoją legitymację z konieczności jego unormowania. Po spełnieniu tej przesłanki wstępnej przestępstwo, aby mogło zostać za takie uznane, musi oczywiście spełnić inne przesłanki, które są równie decydujące, jednak pojawiają się jedynie w drugiej kolejności względem pierwszej przesłanki. Ma to miejsce w odniesieniu do przesłanki, której spełnienia wymaga zasada legalności wyrażona przez Beccaria oraz do wymogu proporcjonalności przewidzianej kary. Niemniej jednak żadna z tych przesłanek nie zasługiwałaby na zbadanie, gdyby nie zaistniała konieczność stanowienia prawa.

20. Uprawnienie do karania należy do władzy publicznej, wyposażonej w uprawnienie do tworzenia prawa. Władza publiczna dysponuje tymi uprawnieniami w celu zakazania zachowań, które stanowią według niej naruszenie standardów uważanych przez nią za zasadnicze w świetle bądź jej moralności społecznej, bądź jej podstawowych zasad funkcjonowania, to znaczy działań naruszających to, co powszechnie nazywane jest porządkiem publicznym.

21. Po wyjaśnieniu powyższego, rozważając charakter przestępstw popełnionych przez osoby oskarżone, należy ustalić, który porządek publiczny został przede wszystkim naruszony przez popełnione przestępstwo. Czy chodzi o porządek publiczny państwa włoskiego, czy też Unii?

22. Moim zdaniem nie ulega wątpliwości, że chodzi tutaj o porządek publiczny Unii. Włoskie ustawodawstwo karne odzwierciedla bowiem dokładnie przepisy art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/90, który stanowi, że każde państwo członkowskie przyjmie właściwe sankcje wobec każdej osoby, która umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego we wjeździe na terytorium państwa członkowskiego lub tranzycie przez terytorium tego państwa z naruszeniem jego przepisów dotyczących wjazdu lub tranzytu cudzoziemców, uzupełniony przez art. 1 ust. 1 decyzji ramowej, która zobowiązuje państwa członkowskie do przyjęcia sankcji, które mogą pociągać za sobą ekstradycję.

23. W ten sposób ustawodawstwo karne państw członkowskich wzmacnia jedynie bezwzględny charakter normy ustanawiającej zasady, które są wspólne dla państw członkowskich, a czyni tak jedynie w celu spowodowania poszanowania tych zasad.

24. Do czegoż służy ta norma? Do ochrony w ramach rynku wewnętrznego szczególnych zasad Unii mających zastosowanie wyłącznie do obywateli Unii, to znaczy do ochrony funkcjonowania, które wiąże się z rozpatrywanymi łącznie wolnościami i standardami o tak podstawowym znaczeniu jak swoboda przemieszczania się, swoboda przedsiębiorczości oraz obywatelstwo, a mianowicie z samymi fundamentami konstrukcji Unii. Zgadzam się bez trudu z koniecznością istnienia tego represywnego prawodawstwa.

25. Uściślenie wprowadzone przez znamiona ustawowe przestępstwa, które powinny zostać określone przez państwa członkowskie, pozwalając tym samym na zmierzenie wagi, jaką w oczach prawodawcy Unii posiada to naruszenie porządku publicznego, dotyczy tego, że w decyzji ramowej 2002/946, sankcja karna, do której stosowania zobowiązane zostały państwa członkowskie, powinna pozwolić na ekstradycję sprawców przestępstwa i w stosownym wypadku może jej towarzyszyć środek skutkujący wydaleniem. Troska o to, aby, w zależności od zaistniałej sytuacji, móc albo osądzić pozostającego zagranicą winnego zakłócania porządku publicznego Unii, albo wydalić go, wskazuje, do jakiego stopnia wspomniany porządek publiczny był zakłócany przez tego rodzaju przestępstwa.

26. Chodzi zatem w istocie o porządek publiczny Unii. Otóż nie widzę w dyrektywie 2002/90 ani zresztą w żadnym innym tekście, przepisu pozwalającego uznać, że nabycie „pełnego” obywatelstwa Unii powinno, albo nawet tylko może, skutkować abolicją naruszenia tego nadrzędnego porządku publicznego i w konsekwencji abolicją przestępstwa popełnionego przez oskarżonych, którzy dopuścili się tego, co w języku potocznym określa się jako handel siłą roboczą.

27. Rozstrzygnięcie odwrotne sprowadzałoby się w rzeczywistości do promowania tego rodzaju handlu od chwili wszczęcia przez jakieś państwo członkowskie ostatecznego procesu przystąpienia do Unii, ponieważ handlarze mieliby wówczas gwarancję, iż pozostaną następnie bezkarni. Osiągnięty cel byłby wówczas dokładnie sprzeczny z celem, do którego dążył prawodawca Unii.

28. Należy również zauważyć, że tekst włoskiego prawa karnego, w pełni spójny ze zobowiązaniami przewidzianymi przez przepisy dyrektywy 2002/90 oraz przepisy decyzji ramowej 2002/946, których skuteczne stosowanie zapewnia, dotyczy ściśle jedynie organizatorów nielegalnej imigracji, a nie osób korzystających z ich działalności.

29. Nie ma zatem znaczenia w tym względzie, że po nielegalnym wjeździe tych osób na terytorium Unii nabyły one status obywateli Unii lub całość praw związanych z obywatelstwem Unii.

30. Zadaję sobie zresztą pytanie, jakie byłoby uzasadnienie teoretyczne takiego skutku.

31. Wydaje mi się niepodważalne, że nie może zaistnieć sytuacja, w której zmiana prawa Unii spowodowałaby paraliż przestępstwa normowanego na gruncie prawa krajowego, z podkreślonej już wcześniej przeze mnie prostej i oczywistej przyczyny, iż tekst krajowy wypływa z prawa Unii i że jedynie zmiana tego prawa mogłaby mieć wpływ na rozpatrywane prawo krajowe. Tymczasem art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/90 nie został zmieniony i jak widzieliśmy, jest neutralny względem nabycia obywatelstwa Unii po popełnieniu przestępstwa.

32. Wydaje mi się, że również na próżno powołuje się zasadę działania wstecz przepisu względniejszego (*in mitius*), do której wydaje mi się odsyłać nawiązanie do art. 49 karty. Zasada ta jest bowiem w rzeczywistości sposobem stosowania następstwa ustaw karnych w czasie, o czym przypomina sama treść art. 49 ust. 1 karty. Konieczne jest ponadto, by istniało następstwo ustaw dotyczących tego samego naruszenia, co nie ma miejsca w niniejszym wypadku, ponieważ nie dokonano żadnej zmiany w zakresie odpowiedzialności karnej albo kary za przestępstwo.

33. W rzeczywistości takie rozwiązanie mogłoby wynikać jedynie z tego, że ustała konieczność zagrożenia karą na mocy prawa karnego naruszenia, o którym mowa. Wykazałem poprzednio, że sytuacja taka nie miała w ogóle miejsca w odniesieniu do organizatorów nielegalnej imigracji.

34. Niezależnie od względów związanych z porządkiem publicznym inne elementy analizy dotyczące struktury prawnej przestępstwa przemawiają także za oddaleniem tezy oskarżonych w postępowaniu głównym.

35. Dochodzimy tym samym do analizy drugiej kategorii znamion przestępstwa, a mianowicie znamion strony przedmiotowej.

36. Sposób wyczerpania znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa każe zakwalifikować je do przestępstw pojedynczych. Ułatwienie wjazdu materializuje się bowiem wówczas, gdy osoba, która skorzystała z działań „organizatorów nielegalnej imigracji”, przekroczyła zewnętrzną granicę Unii, a pomoc w pobycie wówczas, gdy przekazano tej osobie uzyskane drogą oszustwa dokumenty pozwalające jej na stworzenie wrażenia posiadania prawa do skorzystania z przywilejów związanych z obywatelstwem Unii albo ze statusem legalnego pracownika będącego cudzoziemcem.

37. Ze względu na daty przedstawione w postanowieniu odsyłającym przestępstwa zarzucane oskarżonym w postępowaniu głównym były całkowicie i ostatecznie dokonane w dniu wejścia w życie aktu o przystąpieniu Rumunii do Unii, który nie skutkował żadną zmianą w tekście art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/90 – tekście powszechnie obowiązującym.

38. Rozumowanie to wydaje mi się wzmocnione poprzez porównanie do sytuacji obywateli rumuńskich, którzy sami dopuszczali się przestępstwa w chwili, gdy nastąpiła wspomniana zasadnicza zmiana statusu, a mianowicie przestępstwa polegającego na nielegalnym pobycie. Różnica jest bowiem zasadnicza.

39. W tej sytuacji przestępstwo popełnione przez obywatela byłego państwa trzeciego jest przestępstwem ciągłym, a znamiona jego strony przedmiotowej, mianowicie okoliczność przebywania na terytorium, na którym nie powinien się znajdować, pozostają wyczerpane dopóty, dopóki sytuacja ta przedłuża się. Jednym z najbardziej oczywistych skutków w dziedzinie przestępstw ciągłych jest to, że bieg ich przedawnienia rozpoczyna się dopiero w chwili ustania przestępstwa.

40. W związku z tym, że nabycie obywatelstwa następuje w czasie, gdy przestępstwo jest popełniane, znika jedno ze znamion odpowiedzialności karnej charakteryzujące nielegalny pobyt mający zastosowanie jedynie do zainteresowanego, ponieważ ma to bezpośrednio wpływ na znamiona strony przedmiotowej przestępstwa, które wciąż istnieją i mają charakter niepodzielny. W chwili nabycia bowiem pełnego obywatelstwa Unii, znika jedno ze znamion przestępstwa ciągłego, a mianowicie okoliczność niebycia w pełni obywatelem Unii.

41. W skutek tego samego zdarzenia zresztą przestępstwo, które dotyczyło jedynie osób będących obywatelami państwa trzeciego, traci swoją istotność względem obywateli rumuńskich, co uzasadnia brak ścigania osób, które na przykład wróciły do swojego państwa pochodzenia, ale względem których nie nastąpiło jeszcze przedawnienie.

42. Ze względu na całość tych rozważań jestem zdania, że art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/90, art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/946 oraz art. 49 karty należy interpretować w ten sposób, że przystąpienie państwa członkowskiego do Unii po tym, jak popełnione zostało przestępstwo polegające na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu obywateli tego państwa na terytorium państwa członkowskiego, a przed osądzeniem sprawcy tego przestępstwa, nie skutkuje abolicją tego przestępstwa.

V – Wnioski

43. W świetle powyższych informacji proponuję Trybunałowi, by na pytanie przedstawione przez Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso, Włochy) odpowiedział następująco:

Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu, art. 1 ust. 1 decyzji ramowej Rady z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu oraz art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przystąpienie państwa członkowskiego do Unii po tym, jak popełnione zostało przestępstwo polegające na ułatwianiu nielegalnego wjazdu i pobytu obywateli tego państwa na terytorium państwa członkowskiego, a przed osądzeniem sprawcy tego przestępstwa, nie skutkuje abolicją tego przestępstwa.